

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2011. év szeptember hó 21. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

A bántalmazás hivatalos eljárásban vétsége és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott **és társai** ellen indult büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 15.B.31/2007/46. számú ítéletét - az I. r. vádlott vonatkozásában - ***helybenhagyja***, azzal, hogy a 3 rb. folytatólagosan elkövetett vesztegetés büntette a Btk. 250.§ (2) bekezdés a) pontja szerint is minősül.

A vádlott jelenlegi lakcíme Dabas.

A vádlott által 2010. március 22. napjától 2011. május 16. napjáig előzetes letartóztatásban töltött időt beszámítani rendeli.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S:

A Pest Megyei Bíróság a 2010. március 22. napján kihirdetett 15.B.31/2007/46. számú ítéletében az I.r. vádlott bűnösségét 1 rb. bántalmazás hivatalos eljárásban vétségében (Btk. 226.§), 1 rb. testi sértés vétségében (Btk. 170.§ (1) bekezdés), 3 rb. folytatólagosan elkövetett vesztegetés büntetében (Btk. 250.§ (1), (3) bekezdés III. fordulója), 6 rb. befolyással üzérkedés büntetében (Btk. 256.§ (1), (2) bekezdés a), c) pontja), melyből 4 rb.-t folytatólagosan követett el állapította meg. Ezért őt halmazati büntetésül 5 év 6 hónap börtönbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Egyben vele szemben 150.000 Ft erejéig vagyonekobzást is megállapított.

A Pest Megyei Bíróság rendelkezett a járulékos kérdések tekintetében, ugyanakkor az I.r. vádlottat az ellene 1 rb. vesztegetés büntette (Btk. 250.§ (1), (3) bekezdés I.

fordulata) és 1 rb. befolyással üzérkedés büntette (Btk. 256.§ (1), (2) bekezdés a), c) pontja) miatt emelt vád alól felmentette.

Az elsőfokú ítélet ellen az I.r. vádlott és védője a tényállás részben téves megállapítása miatt, részben felmentés végett, illetve a kiszabott büntetés enyhítésért jelentett be fellebbezést.

Az elsőfokú ítélet a II.r., a III.r., a IV.r., az V.r. és a VI.r. vádlottakra a kihirdetés napján jogerőre emelkedett.

A védő a másodfokú nyilvános ülésen a bejelentett fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta. Az 1. tényállás tekintetében hangsúlyozta, hogy a vádlott az eljárás során mindvégig elismerte a bűncselekmény elkövetését, melyet álláspontja szerint ezért nyomatékos enyhítő körülményként kell értékelni.

A 2. tényállási pontban írtakkal kapcsolatosan leszögezte azonban, hogy ennek a cselekménynek a bizonyítása az eljárás során nem történt meg.

Álláspontja szerint tanú1 a kihallgatás során egyáltalán nem volt oka arra, hogy rákérdezzen tanú2-től arra, hogy kért-e az I.r. vádlott pénzt tőle, vagy nem. Kihangsúlyozta a védő, hogy az I.r. vádlott tagadása kell, hogy irányadó legyen e tényállás tekintetében. Az adatokból az állapítható meg, hogy tanú2 önként jelent meg a rendőrségen az I.r. vádlott által vezetett kihallgatáson, így nem is lett volna mód az őrizetbe vételére, továbbmenően nem volt oka az I.r.vádlottnak arra sem, hogy ilyen intézkedést foganatosítson tanú2-vel szemben. A védő álláspontja szerint tanú2 vallomásán kívül egyáltalán nem áll a bíróság rendelkezésére más bizonyíték, mivel tanú1 kihallgatására az eljárás során nem került sor. Álláspontja szerint abból sem lehet messzemenő következtetéseket levonni, hogy az eljárás későbbi szakaszában tanú2 az I.r. vádlottat terhelő vallomását nem változtatta meg, hiszen ez esetében a hamis vád büntettének kimerítését jelentette volna. Miután a bíróság számára kizárólag tanú2 vallomása áll rendelkezésre, erre a védői álláspont szerint tényállást alapítani nem lehet, ezért e vádpont alól a felmentését kérte az I.r. vádlottnak.

A tényállás 3. pontjával kapcsolatosan kihangsúlyozta, hogy a bíróság rendelkezésére ellentétes tartalmú bizonyítékok álltak. Tanú3 ugyanis nem került közvetlen kapcsolatba az I.r. vádlottal, telefonbeszélgetésüket 2006. november 30. napján rögzítették. Így a tanú3 vallomását csak közvetett bizonyítéknak kell tekinteni, amely egyben azt is jelenti, hogy II.r.vádlott vallomásán kívül egyéb bizonyíték e tényállási pont tekintetében sem állt a bíróság rendelkezésére. A védő álláspontja szerint abból a körülményből, hogy az I.r.vádlott minden alkalommal II.r.vádlottal tárgyalt, semmiféle következtetést nem lehet levonni. A kettőjük kapcsolatának az elsődleges indoka az volt, hogy az I.r. vádlott a II.r.vádlottat ismerte, a második ok, hogy a II.r.vádlott volt tanú3 élettársa, egyebekben pedig kiemelte, hogy a tanú3 nem is volt olyan helyzetben, hogy pénzt adjon vagy juttasson el I.r.vádlott részére. Kiemelte a védő, hogy a II.r.vádlott és a tanú3 édesanyjának a vallomása között ellentét lelhető fel, hiszen a tanú3 anyja úgy

nyilatkozott az eljárás során, hogy a II.r.vádlott tőle mindig pénzt kért, amelyet azonban a II.r.vádlott vallomása nem erősített meg.

Rámutatott a védő arra is, hogy a II.r.vádlott meghallgatásával kapcsolatban eljárási hibát is vétett az elsőfokú bíróság a 2010. január 28.-i tárgyalást ugyanis 2010. március 4. napjára napolta el. Ekkor azonban a tárgyalást úgy tartotta meg, hogy azon a vádlottak nem voltak ott, a védelem sem volt jelen teljes létszámban és igaz, hogy utóbb a kihallgatást megismételte, ez azonban az eljárási szabálysértés tényén nem változtat. A védő álláspontja szerint a II.r.vádlott vallomása az ellentmondásossága okán nem értékelhető, a tanú3 édesanyjának a vallomása zavaros és ellentmondásos, tanú4 az előadásában ugyancsak ellentétesen nyilatkozott a felesége, illetve a II.r.vádlott állításával szemben, amelyek alapján egyértelmű bizonyítékok hiányában a vádlott bűnösségét megállapítani nem lehet. E tényállási pont vonatkozásában tehát az ítéletet megalapozatlannak, iratellenesnek és téves ténybeli következtetéseket is tartalmazónak minősítette.

Emellett az elkövetett eljárási hiba miatt az ítélet hatályon kívül helyezésére is indítványt tett.

A 4. tényállási ponttal kapcsolatban kihangsúlyozta, hogy az I.r.vádlott és tanú5 között ruhakereskedelem miatt volt szorosabb a kapcsolat, kiemelte azt is, hogy a meghallgatási jegyzőkönyvek tanúsága szerint soha egyetlen alkalommal sem esett pénzről szó a vádlott és tanú5 között. Ezért e vádpont tekintetében is felmentésre tett indítványt.

A tényállást 5., 6., 7., 8., 9. és 10. pontjaival kapcsolatban összevontan tett indítványt az I.r. vádlott bizonyítékok hiányában történő felmentésére. A védő álláspontja szerint az e tényállási pontokban leírtakat mintegy „pénzkérősdiként” lehet tekinteni, ahol minden esetben pénzről volt szó a vádlott és a sértettek között, de a pénz átadására mégsem került sor.

Összességében tehát az indítványának megfelelően az I.r.vádlott részbeni felmentésére tett indítványt, egyebekben pedig a kiszabott büntetés lényeges enyhítését is kérte.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.251/2010/3. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint a bíróság valamennyi bizonyítékot feltárt, azokat törvényesen és okszerűen mérlegelte, helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmények jogi minősítése is törvényes.

Az ügyészség álláspontja szerint a büntetés kiszabása körében értékelendő körülmények számbavétele teljeskörűen megtörtént, azokat az elsőfokú bíróság a súlyúknak megfelelően értékelte és a kiszabott büntetés is arányban áll a cselekmény tárgyi súlyával és így annak enyhítése nem indokolt.

Az I.r. vádlott a másodfokú nyilvános ülésen az utolsó szó jogán kiemelte, hogy 6 évig dolgozott nyomozóként, elvárt átlagos teljesítményt kellett hozni a munkája során, amelyek a törvénytelen ségek elkövetéséhez vezettek. Elismerte, hogy követett el hibákat, kérte azonban, hogy a bíróság vegye figyelembe, hogy mindent

elvesztett ennek az eljárásnak az eredményeként. Összességében a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

A Fővárosi Ítéltábla az I.r. vádlott és védője fellebbezése folytán megtámadott elsőfokú határozatot a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat túlnyomórészt betartotta. Törvényesen használta fel a bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtés során keletkezett telefonlehallgatási anyagot, ugyanakkor elmulasztotta a felhasználás törvényességének teljeskörű vizsgálatát.

A felhasználáskor az első és a másodfokú bírósági eljárás során hatályban lévő Be. 206/A.§ (1) bekezdése alapján a bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtés eredménye akkor használható fel a büntetőeljárásban, ha

- a titkos adatszerzés engedélyezésének a Be. 201.§-ában meghatározott feltételei a bizonyítani kívánt bűncselekmény tekintetében fennállnak;
- az információ megszerzését követően a titkos információgyűjtést végző szerv a feljelentési kötelezettségének haladéktalanul eleget kell tenni.

A Be. 201.§ a) és b) pontja (korábban a d) pont) alapján titkos adatszerzésnek - többek között - akkor van helye, ha az eljárás öt évi vagy ennél súlyosabb szabadságvesztéssel büntetendő szándékos, vagy üzletszerűen elkövetett bűncselekmény miatt folyik.

Jelen ügyben megállapítható, hogy mind a vesztegetés, mind pedig a befolyással üzérkedés büntette megfelel ennek a törvényi feltételnek és a sorozatos elkövetés okán az üzletszerűség is megvalósult.

Az iratok alapján az is rögzíthető, hogy a felhasznált utolsó telefonlehallgatásnak az időpontja 2007. április 2. napja volt, a feljelentési kötelezettségét pedig a lehallgatást végző szerv 2007. május 14. napján teljesítette. A Legfelsőbb Bíróság BKv. 74. II.sz. véleménye alapján is megállapítható, hogy a haladéktalanság törvényi követelményének tehát a lehallgatást végző szerv eleget tett.

Ugyancsak e körben megállapítható az is, hogy a megyei bíróság elnöke a Be. 206/A.§ (7) bekezdésében foglalt igazolást is kiadta, így megállapítható a fenti kiegészítésekkel, hogy a bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtés eredményének felhasználása az elsőfokú bíróság részéről törvényesen történt meg.

A védő által a 2010. március 4.-i tárgyalással kapcsolatban felvetett eljárási szabálysértésre vonatkozóan a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a tárgyalás elején, amikor a bíróság a lehallgatási anyagot ismertette a II.r.vádlottat, az I.r. vádlott védője nem volt jelen, azonban a helyettes védőt az I.r. vádlott elfogadta. 13.05 órakor azonban megérkezett a többi védő és a vádlottak is, akik nem kérték a tárgyalás korábbi szakaszában készült jegyzőkönyv felolvasását.

Az iratokból megállapítható azonban, hogy ekkor a bíróság ismét lejátszotta a lehallgatási anyagot és csak ezt követően, tehát valamennyi vádlott és valamennyi védő jelenlétében tett fel kérdéseket II.r.vádlottnak. Nem vitatható, hogy ez a magatartása az elsőfokú bíróságnak eljárási szabálysértésként értékelendő, ez az

eljárási szabálysértés azonban csak relatív, mivel az ügy lényegére, a bűnösség megállapítására a cselekmények minősítésére semmilyen kihatással nem volt. Még mindig az eljárási szabályokat vizsgálva megállapította a Fővárosi Ítéltábla azt is, hogy az elsőfokú bíróság törvényesen utasította el a tanú3 ismételt meghallgatására irányuló ügyészi indítványt. A bizonyítási indítvány elutasítását az elsőfokú bíróság részletesen megindokolta, mellyel a Fővárosi Ítéltábla is egyetértett.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat az ítéltábla álláspontja szerint az eljárása során hiánytalanul feltárta, valamennyi bizonyítékot egyenként és összességében értékelt, mérlegelt és tényből tényre is helyesen következtetett. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás tekintetében rögzíthető, hogy az túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be. 351.§-ában foglalt hibáktól és hiányosságoktól, azonban a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára utalva kiegészítésre, illetve pontosításra szorul az alábbiak szerint.

Az elsőfokú ítélet 5. oldal első bekezdésének első mondatát akként kell pontosítani, hogy az I.r. vádlott tanú6-t legalább öt alkalommal, közepesnél kisebb erővel ütötte, majd rúgta meg (nyomozati iratok 47. oldal igazságügyi orvosszakértői vélemény adatai).

Az 5. oldal 2. bekezdés első mondata után a következő mondatot illeszti be: tanú5 miután elhagyta a rendőrség épületét - hazafelé menet rosszul lett és még aznap jelentkezett a Kórházban, ahol látleletet vettek fel és ahonnan csak másnap, azaz 2007. február 7. napján 20.30 órakor bocsátották el (nyomozati iratok 33-43. oldal).

A 11. oldal 5. bekezdéséhez átemeli a 32. oldal 2. bekezdéséből az alábbi mondatot: „Ha tanú5 legközelebb jogszabályba ütköző cselekedetet követ el, akkor a 10.000 Ft-ot be fogja számítani.” (2007. március 17.-i lehallgatási anyag, nyomozati iratok 273. oldal).

Az elsőfokú ítélet 13. oldal 5. bekezdésében tanú5-t tanú12-re helyesbíti.

Az ekként kiegészített, illetve pontosított tényállás már hibátlan, a vádlott tagadásával szembenálló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, ezért irányadó volt a másodfokú eljárásban is. A felmentést célzó védői fellebbezések lényegében az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadják, a vádlotti védekezés elfogadását célozzák, amely azonban megalapozott tényállás mellett nem vezethetett eredményre.

A bizonyítékok értékelése körében az ítéltábla a következőkre kíván rámutatni: A tanú6 sérelmére elkövetett cselekménnyel kapcsolatban (tényállás 1. pontja) az I.r. vádlott nem vitatta a bántalmazásnak a tényét, melyet a nyomozás során kétszer, a tárgyaláson pedig egy alkalommal el is ismert. Nyomozati vallomásában a fenti tényen túl arra vonatkozóan is nyilatkozott, hogy a sértett a bántalmazás

következtében „lehuppant a földre, talán egy kicsit be is verte a fejét a mellette lévő asztalba” (nyomozati iratok 281. oldal). A bántalmazás és a sértett földre kerülésének a tényében a vádlott és a sértett vallomása megegyezett, és tanú7 is alátámasztotta ez utóbbinak a megtörténtét. A bántalmazás intenzitását és a sérülések keletkezési mechanizmusát az igazságügyi orvosszakértői vélemény - amely objektív és természettudományos alapokon nyugszik - alátámasztja, mivel rögzíti többek között, hogy az elszenvedett sérülések frissek voltak, azok egy időben keletkeztek, és azok állatok által okozott eredete sem valószínűsíthető. Ez utóbbi megállapítások a sértetti előadást erősítik meg és ezen belül is azt az állítást, hogy a tanú6 csak a vádlott kérésére állította azt, hogy előző napon őt egy bika fellökte, és a fellelhető sérüléseinek ez volt az eredete.

Lényeges körülményként kell értékelni, hogy a sértett ahogy elhagyta a rendőrség épületét, hazafelé menet rosszul lett és ezért még aznap jelentkezett a Kórházban, ahol láttelemben rögzítették a sérüléseit és 2006. február 7. napján 20.30 órakor a kórházból elbocsátották (nyomozati iratok 33-43. oldal).

Ez a tény pedig egyértelműen kizárja azt a lehetőséget, hogy a sérülései ennél az időpontnál korábban keletkeztek volna.

A tanú2 sértett sérelmére elkövetett cselekmény tekintetében (tényállás 2/A-2/B. pontjai) a vádlott tagadásával szemben az elsőfokú bíróság indokoltan fogadta el tanú2 vallomását és ugyancsak indokoltan értékelte okirati bizonyítékként a nyomozást megszüntető határozatot, melyet a Dabasi Rendőrkapitányság hozott 130301045/2005.bü. szám alatt.

Az elsőfokú bíróság az iratok tartalmával egyezően állapította meg, hogy a tanú2 egyik vallomásában sem nyilatkozott úgy, hogy megtagadja az 50.000 Ft kifizetését, és indokoltan fogadta el, hogy a nyilatkozatokkal a vádlottat akarta abban a tudatban hagyni, hogy megpróbálja a pénzt a kérésének megfelelően összeszedni. Ezzel kapcsolatban azt is megállapította az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság tényállásában rögzítettek a vádelv sérelme nélkül történtek.

Egyezett az I.r. vádlott és a tanú2 vallomása abban, hogy az esetet követően beszéltek egymással telefonon, azonban annak tartalmát eltérően adták elő az eljárás során. Az eltérő vallomások értékelve az ítéletábra is arra az álláspontra helyezkedett, hogy e körben a tanú2 vallomása fogadható el. Ennek oka pedig az, hogy az I.r. vádlott kötelességével ellentétben a kettejük beszélgetéséről nem készített jelentést és nem készített feljegyzést sem az iratokban elhelyezve. Márpedig ez a tény azt igazolja, hogy e tekintetben a tanú2 vallomása az életszerű és az fogadható el a tényállás megállapításának alapjául.

Az eljárás során arra nem merült fel adat, hogy a sértett és a vádlott egymással haragos viszonyban álltak volna, és arra sem, hogy a tanú2 bosszúból keverte az ügybe az I.r. vádlottat. Nem fogadható el ezzel a tényállási ponttal kapcsolatban az I.r. vádlott azon védekezése sem, hogy a sértett által előadottak azért nem igazak, mert neki nem volt jogosultsága a tanú2 őrizetének elrendelésére. Ezzel szemben

megállapítható, hogy miután ő volt az ügy előadója, ezért kezdeményezhette volna a tanú2 őrizetbe vételét. Összességében az elsőfokú bíróság az ítéltábla álláspontja szerint e tényállási ponttal kapcsolatban a bizonyítékokat helyesen értékelte és a levont ténybeli következtetései is helytállóak.

A tényállás 3/A. és 3/B. pontjaiban írt cselekményekkel kapcsolatosan ugyancsak megállapítható, hogy törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást elsődlegesen tanú3 mindvégig következetes tanúvallomására, valamint a titkos információgyűjtés során beszerzett hanganyagra alapította és a II.r.vádlott, valamint tanú8 vallomását csak annyiban fogadta el, amennyiben azok a fenti bizonyítékokkal összhangban álltak. Így a tanú3 következetes tanúvallomásai, a titkos lehallgatás hanganyaga, a II.r.vádlott 2010. március 4. napján tett tanúvallomásának tartalma, valamint a tanú8 nyomozati vallomása alapján nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor, amikor megállapította, hogy a II.r. terhelt 2006 őszén két különböző alkalommal, összesen 150.000 Ft-ot adott át az I.r.vádlottnak azért, hogy a tanú3 ügyében, annak kedvező alakulásában eljárjon.

Ami a presszóban történeteket illeti, megállapítható, hogy a tanú8 lényegében azonos tartalommal mondta el a történeteket a nyomozás és a tárgyalás során is, hiszen a tárgyaláson végülis a nyomozati vallomását fenntartotta. Ennek az ítéleti tényállásban is rögzített ténymegállapításnak a helyességét támasztja alá a városi találkozást követően a 2006. december 6. és 8. napjain lefolytatott telefonbeszélgetés tartalma is, mely beszélgetés az I.r. és a II.r. vádlott között folyt, egyértelműen a szabadlábra helyezési kérelem benyújtásával kapcsolatosan. Éppen ezért nem fogadható el az I.r. vádlottnak az a védekezése, hogy városban csak a csomagküldés és a kapcsolattartás került szóba.

A tényállás 4. pontjában a tanú5 sérelmére elkövetett cselekmény tekintetében helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a telefonlehallgatási anyag, valamint a tanú5 nyomozati és 2009. december 14. napján tett tárgyalási vallomása egyértelműen alátámasztja, hogy a I.r. vádlott azért hívta fel a tanú5-t, hogy pénzt fizessen neki, továbbá azt is alátámasztja, hogy az I.r. vádlott ígérete szerint ennek az összegnek egy részét a Kerületi Rendőrkapitányságon a a tanú5 ügyében eljáró nyomozónak fogja továbbítani.

Annak is kiemelt jelentősége van, hogy a telefonhívások döntő többségét (összesen 9 hívást) az I.r. vádlott kezdeményezte és a legutolsó beszélgetésnél az I.r.vádlott 30.000 Ft-ot is megjelölt azzal a kísérőszöveggel, hogy „a legközelebbi jogszabálysértő cselekménynél 10.000 Ft-ot fog beszámítani”.

Mindezek alapján a ruhaneműkkel kapcsolatos adásvételt, mint az I.r. vádlott érdemi védekezését az elsőfokú bíróság alappal vetette el.

A tényállást 5. pontjában írt és tanú12 sérelmére elkövetett cselekménnyel kapcsolatban megállapítható, hogy nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I.r. vádlott terhére a bűncselekmény elkövetését megállapította.

A lehallgatási hanganyag meghallgatását követően ugyanis az I.r. vádlott a 2009. december 14.-i tárgyaláson ténybeli beismerő vallomást tett akkor, amikor

lehetségesnek tartotta, hogy a tevékenységéért tanú12-től pénzt kért. Ez a ténybeli beismerő vallomás pedig egyértelműen megegyezik tanú12 nyomozati vallomásával és megegyezik a titkos információgyűjtés hanganyagának tartalmával is.

A tényállás 6. pontjában, a sértett1 sérelmére elkövetett cselekménnyel kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott tagadásával szemben a tényállást a sértett1 következetes vallomására, valamint a feljelentésének adataira, mint okirati bizonyítékra alapította.

E körben nem hagyható figyelmen kívül, hogy a sértett1 vallomását közvetve tanú9 nyilatkozata is megerősítette, akinek a sértett1 beszámolt az I.r. vádlottal folytatott beszélgetéseiről.

Az informátorra vonatkozó vádlotti védekezést cáfolta tanú10 és tanú11 tanúk vallomása, akik a vádlott által előadottakat elfogadhatatlannak, a szakma szabályaival gyökeresen ellentétesnek és így életszerűtlennek minősítették.

Az I.r. vádlott és sértett1 korábban nem ismerték egymást, közöttük semmiféle kapcsolat nem volt, így nem is haragudhattak egymásra. Ebből következően sértett1-nek nem állhatott érdekében, hogy alaptalanul vádolja meg az I.r.vádlottat a bűncselekmény elkövetésével.

A tényállás 7. pontjában - a sértett2 sérelmére elkövetett cselekménnyel kapcsolatban - rögzítettek az elsőfokú bíróság ugyancsak a bizonyítékok igen alapos mérlegelése alapján helytállóan állapította meg. E cselekmény tekintetben az I.r. vádlott ténybelileg elismerte a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, amikor maga is úgy nyilatkozott, hogy azt nem gondolta komolyan és nem volt reális lehetősége sem arra, hogy a sértett2-nek segítsen. Ez utóbbi védekezése a hanganyagok tükrében jelentőséggel egyáltalán nem bír, hiszen az adott bűncselekmény, melyben végül a bűnösségének a megállapítására is sor került színleléssel is elkövethető.

A sértett3 sérelmére a tényállás 8. pontjában írt cselekmény tekintetében az előző tényállási pontban foglaltakkal azonosan a másodfokú bíróság helytállónak találta az elsőfokú bíróság mérlegelését. E cselekmény tekintetében is döntő jelentőséggel bírt a lehallgatás hanganyaga, melynek alapján egyértelműen megállapítható, hogy a sértett2-nek a 30.000 Ft-ot, míg a sértett3-nak a 40.000 Ft-ot azért kellett volna kifizetnie, hogy az I.r. vádlott a Dabasi Bíróságon folyamatban lévő ügyben a kedvező elbírálást elősegítse.

A tényállás 9. pontjában a III.r. terhelttel elkövetett cselekményt az ítélet táblája álláspontja szerint a III.r.vádlott nyomozati beismerő vallomása, valamint az ezt alátámasztó lehallgatási hanganyag minden tekintetben alátámasztotta, így megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az e cselekményre vonatkozó bizonyítékokat okszerűen mérlegelte és a tényállást is iratszerűen állapította meg.

A tényállás 10. pontjában a IV.r. terhelttel elkövetett cselekmény tekintetében megállapítható, hogy az I.r. vádlott és IV.r.vádlott között több telefonbeszélgetés

lezajlott, melyek tartalma alapján egyértelműen törvényes volt az elsőfokú bíróságnak a következtetése, mely szerint a IV.r. terheltnek azért kellett volna fizetnie I.r.vádltott részére 30.000 Ft-ot, hogy azt a szabálysértési ügy előadójának továbbítsa azért, hogy az ügye kedvező elbírálására kerülhessen sor. Az I.r. vádltott érdemi védekezése, nevezetesen az, hogy a 30.000 Ft-ot a leendő pénzbírság fedezésére kérte volna, nem foghat helyt a fenti bizonyítékok tükrében, hiszen a szabálysértési hatóság határozata még meg sem született, következésképpen az I.r. vádltottnak a pénzbírság összegéről nem lehetett tudomása, és az sem életszerű, hogy az esetleg kiszabandó büntetést miért az I.r. vádltott fizetné be a IV.r. elkövető helyett.

Mindezekre a kérdésekre az I.r. vádltott az eljárás során választ adni nem tudott, így összességében megállapítható, hogy a tényállás helyes és okszerű bírói mérlegelés eredménye és az abban rögzített tények is megfelelnek a feltárt bizonyítékoknak.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltőábla - egyezően az elsőfokú bírósággal - valamennyi bűncselekmény elkövetésében megállapíthatónak tartotta az I.r. vádltott bűnösségét.

A cselekmények jogi minősítését illetően ugyancsak az állapítható meg, hogy az I.r.vádltott bűnösségére vont elsőbírói következtetések törvényesek, a cselekmények minősítése is helyes, ugyanakkor a jogi indokolás némiképpen kiegészítésre szorul az alábbiak szerint.

Kiemelt jelentősége van ugyanis annak, hogy a tényállás 2., 3. és 6. pontjaiban írt cselekményeknél az I.r.vádltott a nyomozati szakban lévő ügyek előadója is volt egyben nyomozati cselekményeket végzett és részben irányította azokat, jogában állt ezekben az esetekben a gyanúsítottak őrizetbe vételét és velük szemben elfogatóparancs kibocsátását kezdeményezni a nyomozati szerv vezetője felé.

Megállapítható tehát, hogy ezáltal olyan intézkedések megtételére volt lehetősége, amelyek folytán a hatáskörébe tartozó ügyeket „fontosabb ügyeknek” kell és lehet tekinteni. Így az I.r. vádltott cselekménye helyesen a Btk. 250.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a), valamint a (3) bekezdés III. fordulata szerint minősülő és büntetendő fontosabb ügyekben, intézkedésre hivatott hivatalos személy által üzletszerűen elkövetett vesztegetés büntette, amelyeket a vádltott a Btk. 12.§ (2) bekezdése alapján folytatólagosan követett el.

A többi tényállási pont tekintetében leírt cselekmények (tényállás 4., 5., 7., 8., 9. és 10. pontjai) az elsőfokú bíróság a cselekményeket helyesen minősítette, azokkal a másodfokú bíróság is egyetértett, megjegyezve azonban, hogy az ugyanazon ügyben az előny többszöri kérése a folytatólagosság egységébe tartozik (ez vonatkozik a tényállás 4., 5., 8. és a 10. pontjaira is).

Ugyancsak törvényes az 1. tényállási pontban foglalt bűncselekmények minősítése.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket hiánytalanul sorolta fel és súlyúknak is megfelelően értékelte a Btk. 2.§-ának alkalmazásával. Az I.r. vádlottal szemben kiszabott halmazati büntetés inkább méltányosnak tekinthető, mintsem eltúlzottnak, arra figyelemmel, hogy a súlyosabban minősülő bűncselekmények büntetési tétele öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztés.

A korrupciós bűncselekményeket sorozatban elkövető vádlott esetében a kiszabott és a törvényi minimumhoz közeli börtönbüntetés további enyhítésére a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott börtönbüntetés és az alkalmazott mellékbüntetés arányban áll a vádlott által elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyával és az I.r. vádlott alanyi bűnösségi fokával és megfelelően szolgálja a büntetési célokat is.

A felmentő rendelkezések tekintetében a Fővárosi Ítéltábla ugyancsak egyetértett az elsőfokú bíróság döntéseivel.

Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 99.§ (1) bekezdésén alapul.

A Fővárosi Ítéltábla azt is megállapította, hogy a járulékos kérdésekben hozott elsőfokú bírósági döntések is törvényesek, hiszen az elkövetéskori Btk. szerint még nem volt hatályos a Btk. 77/B.§ (1) bekezdés e) pontjának azon rendelkezése, hogy az ígért vagyoni előnyt is el kell kobozni.

Az I.r. vádlott lakcíme az eljárás során megváltozott, így az a másodfokú bíróság korrigálta.

Összességében az elsőfokú ítéletet a Fővárosi Ítéltábla helyes indokaira tekintettel a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2011. év szeptember hó 21. napján

Máziné Dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

. Halász Irén sk.

előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

bíró

A Pest Megyei Bíróság Bíróság 15.B.31/2007/46. számú ítélete I.rendű vádlott neve I.r. vádlott tekintetében a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.215/2010/17. számú végzése folytán 2011. év szeptember hó 21. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2011. év szeptember hó 21. napján

Máziné Dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő